

GALGEN

RUNE SKYUM-NIELSEN

HAR FULGT

Simon Jørgensen

I EFTERDØNINGERNE FRA ET VASKEÆGTE RÆDELSÅR.
ET AN(N)US HORRIBILIS, SOM ÆNDREDE ALTING.

FOTO

RASMUS WENG KARLSEN

STYLING RIKKE JUNG LARSEN

GROOMING MARIANNE JENSEN

GALDRE

HIMMOR

”EFTER DEN
FØRSTE
HALVDEL AF
LIVET SKULLE
JEG LIGE STÅ
AF I 2018 OG
FINDE UD AF,

HVAD FANDEN
DET VAR, JEG
HAVDE GJORT
RIGTIGT OG
FORKERT.”

Skjorte
Loewe
til 5.925 kr.

DET ER EN historie, der er tæt på at drukne sig selv. I vandede vittigheder, utætte sjofelheder, og hvad det ellers hedder. Igennem et halvt års tid er jeg stemplet ind og ud af Simon Jul Jørgensens omskiftelige tilværelse, og det er først lidt i deadline – da jeg skriver vores mange interview ud – at fortællingens kerne ikke længere lader sig tabe af syne:

Det 42-årige multimenneske kan også have triste dage. Og mange af dem. Han har haft det skidt, og det er stadig tæt på. Han har taget drastiske skridt for at få det bedre. Det er *work in progress*.

Jeg har været så fascineret, så godt underholdt, at jeg ikke har fanget det åbenlyse. Måske har jeg ikke villet fange det. Heller ikke når nedturen fossede fra munden på det tætte, tattatoverede og tættalende væsen, som mange sætter i bås som komikeren Simon Jul – altså uden Jørgensen.

Da jeg følger ham fra april til oktober, er det ikke hans titel eller funktion på noget som helst tidspunkt. At være komiker synes snarere at være en slags følgesygdom, som han – delvist selvforskyldt – har svært ved at ryste af sig. Jeg oplever Simon Jul Jørgensen som bandmusiker, køkkenchef, selskabsvært, talentshowdommer og landmand. Og så selvfølgelig madmor, som han konsekvent omtaler sig, når der skal sammenbikses rustikke fællesmåltider til venner og kolleger.

For det meste er han også sjov. Så sjov, at selv det tragiske og gravalvorlige bliver noget, man kommer til at trække på smilebåndet af.

Om nogen mestrer Simon Jul Jørgensen det galgenhumoristiske. Som når han i sin karakteristiske, ubrudte ordstrøm fortæller om en overraskende modgift på sit dengang 41-årige livs vel nok dybeste krise. Den, der sendte ham til tælling i 2018:

”Da jeg havde det allerværst, satte jeg mig og så en hel sæson af ’Paradise Hotel’. Det kom af, at en af mine meget gode veninder sagde: ’Hvis du gør det, så får du nogen at se, som er *fucked forever!*’ Og ud over at det er en sindssygt

sjov, dømmende, ubehagelig, forudindtaget og forfærdelig kommentar, så var det i den situation – mens jeg så på, at mine venner lå og døde omkring mig – faktisk ret fantastisk. For jeg tog mig ret hurtigt i at sidde og gestikulere ad skærmen. Råbe ting som: ’Det dér gør du simpelthen lige nu på fjernsynet, mor lille! Lige nu – i en halvtarvelig tequilabrandert – rider du en eller anden solariedej rigtigt dårligt, og du stønner ikke en gang liderligt!’ Men altså ... Det hjalp. At se ’Paradise’ tog simpelthen fokus fra alt det elendige, der ellers pressede sig på. Jeg blev et værre og værre menneske, og lige pludselig kunne jeg grine igen,” husker Simon Jul Jørgensen. Vanen tro har han noget, der lige skal tilføjes: ”Man må alligevel sende skud ud til de folk, der producerer de programmer. Altså dem, der sidder og udstiller deltagerne i ’Paradise’. Det må jo være mennesker fuldstændig uden sjæl.”

PÅ LATIN TALER man om *annus horribilis*. 2018 var intet mindre. Det var Simon Jul Jørgensens rædselsår. Efter at programmet ’Bæltstedet’ var stoppet på Radio24syv, havde han for en gangs skyld mere tid, end han behøvede. Nu skulle der skrues ned for tempoet, så han kunne finde nogle nye tangenter at sjoske ud ad.

”Og så begyndte folk bare at dø omkring mig. Og jeg blev single.”

Simon Jul Jørgensen kanter sig op af sin lurvslidte sofa og vader gennem stuen, krydser forbindingsgangen i det, der engang var hans bedsteforældres herskabslejlighed. Åbner døren ud til altanen for at tænde en smøg. Solen ulmer, truer med at brænde gennem det blege aprilfilter. Han kigger ned på en græsbeklædt baggård. Den er mennesketom. Selvom busserne har det med at hvine ude på den nærliggende Gammel Kongevej, er her musestille. Tyst som i graven.

Han mistede 11 mennesker i fjor. Familienmedlemmer, ungdomskammerater, folk fra hiphopmiljøet, nære venner. Til sidst kunne han ikke rumme

SIMON JUL JØRGENSEN

Født i Sydkorea i 1977, samme år adopteret af danske forældre. Har en to år yngre lillesøster.

Opvokset i Grenå og Roskilde.

Blev som 16-årig oprydder på et diskotek i Roskilde, og året efter blev han opvasker og assisterende kok hos Jan Friis-Mikkelsen på Restaurant Tinggården i Asserbo.

Blev optaget på DR's talenthold i 1998 og var hurtigt med til at skabe det interaktive ’Mujaffa Spillet’.

Fik sit tv-gennembrud med makkeren Jan Elhøj Nielsen i ’Banjos Likørstue’ på DR2 i 2001.

Filmdebuterede i 2002 i hiphopkomedien ’Slim, Slam, Slum’, hvor han spillede sammen med Thure Lindhardt.

Op gennem 00’erne har Simon Jul Jørgensen optrådt i et utal af satireserier, reklamefilm og radioprogrammer, ligesom han medvirkede i dokumentarserien ’Det Røde Kapel’ fra Nordkorea.

I 2012 udgav han albummet ’35’ og har desuden turneret som musiker under kunstnernavnet Buddha Glitter for navne som Malk de Koijn, Niarn og Den Gale Pose.

Han laver mad til både små og store selskaber. Har været vært på radioprogrammet ’Bæltstedet’ – og flere andre formater – på Radio24syv.

Han ejer kursusgården Handar sammen med Frank ’Bonderøven’ Erichsen.

Bor på Frederiksberg i København.

Frakke **Uniqlo** til 1.299 kr. Strik **Uniqlo** til 899 kr. Bukser **Uniqlo** til 349 kr.

flere tab. Han flygtede, fløj den halve verden væk og isolede sig totalt. Det gav ro til at samle tankerne. Men distancen forstærkede mere, end den dulmede.

”Når man sidder alene så meget på afstand af alting, så fylder det ulykkelige bare endnu mere, så kan det hele føles endnu værre.”

Det var lige efter nytår, at han besluttede sig for at trække stikket og forlade radaren. Simon Jul Jørgensen bookede en billet med åben returdato til Japan, hvor han gik til hånd på en bondegård. Dernæst fortsatte han til Myanmar og indrullerede sig på en militærbootcamp.

”Det var fuldstændig skørt. Vi skulle stille op i geledder, og man måtte ikke have langt hår, så jeg fik mig et armycut.”

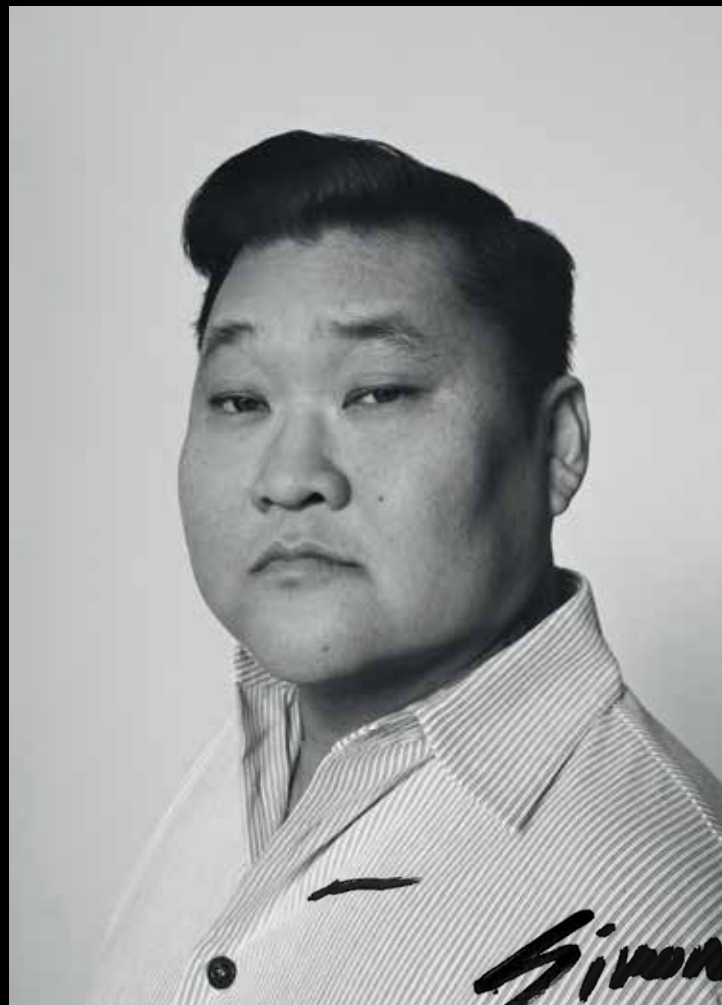
De sidste to måneder brugte Simon Jul Jørgensen på en thaibokseskole på ferieøen Phuket. Her skulle den nyfundne form holdes ved lige, og allerhelst skulle han have bugt

med den sukkersyge, der har plaget ham siden 2010. Der blev smidt nogle kilo, men det blev også for trist med det benhårde mådehold. At krone en lang dag med crossfit- og thaiboxing-timer med at kigge dybt i diætskålen og indtaste sit indtag i en app på mobilen ... det blev alligevel for meningsløst.

”Trænerne havde ingen forstand på kost. At vi alle sammen er forskellige, og vi alle har brug for noget forskelligt. Ingen kan leve af ren nikotin og flødeboller, den er jeg med på, men det dér kalorietælleri gik altså ikke for mig. Så vil jeg hellere beholde et par kilo på sidebenene og bruge noget mindre tid på at holde mig fysisk skarp.”

Da Simon Jul Jørgensen vendte tilbage til Danmark, trak det i ham. Og dermed var missionen lykkedes.

”Selvom det var alt andet end sjov og ballade, så gav den tur mig afsindigt meget. For første gang i de 21-22 år jeg har

Skjorte **Loewe** til 5.925 kr.
Frakke **Uniqlo** til 1.299 kr.
Strik **Uniqlo** til 899 kr.

rejst alene, ville jeg faktisk gerne hjem. Jeg savnede at komme hjem. Savnede mine forældre, min søster, nevø, svoger og alle mine venner.”

Hvad kom du tilbage til?

”Til en kalender, der ikke var fuldstændig fyldt. Helt undtagelsesvist. Til en lejlighed uden en ventende kæreste. Hvis man skal være sort-hvid, kom jeg jo ikke tilbage til noget,” siger Simon Jul Jørgensen.

Og dog. Han kom hjem til en ny personlig tragedie. For i marts 2019 døde endnu en af hans gode venner, karmakollegaen Master Fatman. Alligevel lysnede det mere, end det sortnede. Sorgen var mindre påtrængende end året forinden. Med Simon Jul Jørgensens metafor var han blevet en forstoppelse kvit:

”Altså. Det er lidt lige som at være ude og lave en stor lort. Man føler, man er kommet af med et eller andet, som der ikke er brug for i din krop, ik’? Det, som kroppen skulle bruge, er allerede udnyttet, så når man rejser sig op i stanken og vasker sine hænder, åbner døren – og lukker døren efter sig, så andre ikke får lortestanken med – så står man bare dér og er glad, og man kunne egentlig godt sætte sig ud i solen og ryge en smøg uden at skulle snakke med nogen.”

Vi taler stadig i overført betydning?

”I overført betydning så tror jeg, at der kom rigtigt meget lort af sted sidste år. Jeg manglede lige den sidste tarmskylning, for da jeg kom hjem, følte jeg mig pisselettet.”

Kommer der et men nu?

”Men jeg registrerede også, at der var tomt.”

DER SKAL GÅ halvanden måned, før vi igen mødes. Afslutningen på en ustadig maj nærmer sig, og Simon Jul Jørgensen gennemlever nogle travle dage. Selv i hans bog er de pressede. Som ny dommer i TV 2-programmet ’Talent’ har han været på optagelse i Østre Gasværk fra den årlige morgenstund. På vej i taxaen fra sit hjem på Frederiksberg nåede han at uploade et billede af John Holmes til sin Instagram-profil. Holmes var en veludstyret pornostjerne og lidt af en legende blandt seksuelt sultne drenge i de tidlige 1990’ere. På det tidspunkt var Holmes for længst død af AIDS, men det hørte ikke med til historien dengang.

Her klokken 21.05, godt 15 timer senere, er opslaget ikke just gået ubemærket hen blandt Simon Jul Jørgensens flere end 100.000 følgere.

”Der er kommet mange fine kommentarer. Holmes havde jo et forplantningsorgan, som man ikke troede på, før man så det. Selv var jeg teenager: ’Hvad fanden er det?’ tænkte jeg. Min egen tissemand var så lille, at den bakkede indad. Og så kom den her mand med kæmpeoverskæg og kæmpepik. Jeg tænkte, at han da måtte skade nogen med den dér. ’Der må være nogen, der er kommet til skade,’ tænkte jeg.

Så det kunne du trøste dig lidt ved?

”Narj, egentlig ikke. Jeg har så stort et peniskompleks, at jeg den dag i dag ville synes, at det var helt fantastisk at kunne skade nogen med min penis – altså ved at gøre noget andet end at stikke den ind i øjet på dem. Som et spidst fingerbøl, ik’.”

Simon Jul Jørgensen småhulker ved tanken. Det gør vi nok begge. På den gode måde. Humøret er et andet i dag. Travlheden til trods. Eller på grund af den. Det kan være lidt svært at greje.

Vi har netop forladt Østre Gasværk og befinder os i endnu en hyrevogn. På vej ind mod Tivoli. Det er fredag aften. Jeg spørger til hans dommertjans i ’Talent’, hvor han sidder skulder ved skulder med Peter Frødin, Signe Lindkvist og Sus Wilkins i det, der nok godt kan tåle karakteristikken ’ufarligt feel good-fjernsyn’.

Har du fået spydige kommentarer fra dine gadekloge venner?

”Hvis jeg havde, tror jeg, at jeg ville være blevet meget kort for hovedet. Der er ikke nogen, som skal forsøge at låse mig fast i et eller andet. Det duer jeg ikke til.”

Men hvad vil du med et program som ’Talent’?

”Jeg skal ikke ind og revolutionere noget, men jeg vil gerne give mit besyv med. Hvordan man håndterer, at folk tør stille sig op for at vise, hvad de kan. Her kan alle komme i betragtning. Du kan hamre buler ud i en wok med en gammel bilradio, hvis det er det, du er noget særligt til. Det er ikke kun sang og musik, der tæller. Talent er mange ting. I den meningsdannende kulturrelite findes der folk, som står og synger ned i en lagkage og får kunststøtte

af det offentlige. Så for mig er det også lidt en finger til det etablerede. For jeg kan godt lide begge ting. Jeg synes, det er magisk at tage på Louisiana eller Statens Museum for Kunst og stå og stene over de gamle kulskitser fra guldaldermalerne. Du ved, hvor alt er ufuldendt efter en periode, hvor de dyrkede det fuldendte.”

Hvad gør nogen talentfuld i dine øjne?

”Det er i hvert fald aldrig massernes vilje, som afgør talentet. Altså, tag dig selv. Det er ufravigeligt, at du har et talent for at skrive. Men det kan godt være, at vi kun er tre, der har opdaget det. Ergo er talentet det enkelte individs opfattelse af, at det kan bruge noget, som det har med sig fra start. Det må aldrig være, at der skal stå 90.000, der siger, at du kan, før du kan. Så jeg ønsker altså at være den talentdommer, der siger, at det dér med at balancere en kapers på en hellebard ... Dét er også et talent!”

Det lyder meget smalt, trods alt?

”Det kan sikkert ikke fylde Parken, men mon ikke det kan fylde et forsamlingshus, og hvis det kan det, vil jeg gerne være med til at opdyrke det.”

Taxaen når Tivoli i Bernstorffsgade. En flere hundrede meter lang kø bugter sig om lygtepæle, skraldespande og et enkelt hjørne. Simon Jul Jørgensen har netop irrettesat vores chauffør, som kørte os den forkerte vej – trods klare instruksur. ”Du skal lytte til det, vi siger, min ven.”

Så vender han tilbage til det med at have et publikum til sit talent:

”Der er noget specielt ved at sidde og spille på et værtshus for måske 12 mennesker, som er kommet ned og har siddet og ventet forventningsfuldt på at opleve dig.”

Men?

”Men det er selvfølgelig også fedt at stå og spille for 15.000 mennesker, der et slet ikke det.”

15.000 er en underdrivelse. Da Suspekt går på scenen en halv time senere, bugner Plænen med hiphopfans – topgearede til Fredagsrock. Måske er det de pyrotekniske eksplosioner, måske er det ren og skær overraskelse, men mange misser med øjnene og peger fingre, da Simon Jul Jørgensen lister ind i projektørlyset med sin elguitar om halsen. Kan han seriøst også det?

Det kan han. Sommerturnéen med danmarkshistoriens vel nok største rapgruppe er ikke nogen foræring venner imellem. Simon Jul Jørgensen har tidligere været på farten med Niarn, han har indspillet med Malk de Koijn, og i 2012 udgav han et soloalbum – den svært kategoriserbare og meget lidt selvhøjtidelige ’35’, hvor jokes om weekendnarkomaner og fækale sexeksperimenter væltede ind i øregangene på de modige lyttere.

Selv omtaler han holdet omkring Suspekt som sin ’anden familie’. Og derfor var der ikke noget at diskutere, da Albertslund-trioen inviterede ham med på farten.

”Selvfølgelig kan jeg ikke gå glip af det. Men jeg er da lidt træt nu. Jeg tror kun, jeg har sovet tre-fire timer i gennemsnit de seneste to uger,” siger han, da vi efter midnat trasker gennem et nattelukket Tivoli.

Gruset knitrer under hans gummisko, og man kan høre, når han puster ryg ud. Så snart lørdagen gryer, venter nye tv-optagelser i det gamle gasværk på Østerbro. Det virker ikke udpræget sundt oven på en arbejdsdag på 18 timer.

Du siger selv, at du har et udtalt misbrugsgen. Kan det også være et misbrug af sig selv?

”Det kan det helt sikkert. Og det er egentlig ikke sådan, jeg har tænkt mig at leve længere. Det var heller ikke for sjov, at jeg var i søvnterapi på et tidspunkt. Så det skal jeg holde op med.”

Har du også brug for anerkendelsen? Er det også derfor, du vælger at være ret god til mange ting på så mange platforme – i stedet for at hellige dig én ting fuldt ud?

”Sådan ser jeg ikke helt på det. Jeg har det godt med at sige, at der ikke er noget, som jeg er rigtig god til. Jeg ligger ikke i toppen af noget som helst, men jeg er rigtig-rigtig-rigtig god til at være okay god til mange ting.”

Der er vel nogen, der synes, du er en god guitarist?

”Jo jo, det er der. Men rent fagteknisk er jeg tusinder af lysår tilbage. Engang sagde Keith Richards: ’Prøv og hør, der skal kun én streng til at spille dårlig guitar, jeg har seks, gæt resten.’ Sådan har jeg det også. Jeg spørger af og til, om jeg har gjort det ordentlig færdigt. Men jeg kaster mig så også ud i nogle ting, hvor jeg siger: ’Hør her, det kan ikke gå helt galt, for der er ikke noget facit.’ Og det er så lidt blevet mit sikkerhedsnet.”

Det er sværere at føle sig som en fiasko, hvis man ikke er blevet slået i en lige kamp?
”Det er en meget god måde at sige det på.”

DA HAN FYLDE 20, drog Simon Jul Jørgensen til Alaska for at bo i en afsidesliggende hytte med en indfødt fanger, en inuit. Igennem tre måneder blev han oplært i at fange føde med fælder skjult i sneen. Mere om det senere. Da han kom tilbage til København, søgte han optagelse på DR's talenthold. Med hundredvis af håbefulde aspiranter og sølle fire årlige pladser at konkurrere om, opgav han mere eller mindre på forhånd. Men ansættelsesudvalget så ikke kun et lys i Andrea Elisabeth Rudolph, Adam Duvå Hall og Signe Muusmann. Også den rapkæftede ungersvend med den overvældende paratviden blev tilbudt en plads på det, der udefra lignede en drømmefabrik. Indefra viste DR sig at være et mere gråt bekendtskab. I hvert fald hvis man begyndte på bunden.

”Vi blev placeret i en gammel bygning ude i Gladsaxe, og så fik vi en redaktør, der var lidt af en hotshot-journalist på det tidspunkt. Det mærkede vi ikke det store til. Han spillede virkelig meget flippermaskine og røg virkelig mange cigaretter, mens vi sad og svedte over vores bittesmå indslag til P1. ’Jeg er lige herude,’ sagde han med en smøg i kæften, og så spillede han ellers noget mere flippermaskine.”

Først var Simon Jul Jørgensen med til at udvikle selveste ’Perker Spillet’ – et pænt primitivt computerspil, hvor det gjaldt om at pimpe sin BMW og samle guldkæder. På det tidspunkt havde han længe dyrket det politisk ukorrekte, og han så absolut ingen problemer med navnet. Det gjorde de højere oppe i DR-hierarkiet, og da en menneskerettighedsorganisation truede med sagsanlæg, kom det til at hedde ’Mujaffa Spillet’ i stedet.

Simon Jul Jørgensen kløede ufortrødent på og fandt sig tilmed en slags sjælefrænde i Jan Elhøj Nielsen. På det tidspunkt havde ’Gramsespektrum’ – den skelsættende satireduo på P3 og DR2 – valgt at opløse sig selv.

”På en bytur foreslog jeg Jan, at vi skulle komme med et bud på en afløser. Da vi var blevet ædru holdt vi et møde og lavede så en pilot på ingen tid. Den blev nærmest godkendt på stedet. Det var overraskende nemt,” husker Simon Jul Jørgensen. ”Men set lidt på afstand søgte DR jo nok efter ’Gramsespektrum 2’. Det blev vi bare aldrig.”

Andet kunne nu også gøre det. For ’Banjos Likørstue’ blev en succes i sig selv. En af de tilbagevendende og mest uforglemmelige karakterer – i tæt opløb med knallertkøreren Kenned – var kokken Pølle. Fra en mobil kogeø serverede han dåsemad tilsat uanede mængder palmin for sine bestyrte gæster. Som regel endte det med, at Pølle besvime af druk eller madforgiftning.

”På det tidspunkt vidste jeg jo godt, hvad der var lækkert, og hvad der ikke var i dansk madlavning. Så det var også en kommentar til alt det, jeg syntes var klamt. Som jeg stadig synes, er klamt den dag i dag,” siger Simon Jul Jørgensen.

En uge er gået siden koncerten i Tivoli. Nu sidder han på taget af en lastbil. Ved et langbord med rød- og hvidternet voksdug. Til den ene side har han et frodigt skovbryn, til den anden stikker kulturfestivalen Heartlands sceneoverbygninger op. End ikke en mindre hær af drøjt arbejdende generatorer kan spolere idyllen.

Om to timer vil 30 festivalgæster klemme sig ned på de vakkelvorne bænke og indtage hans bud på et fynsk sommermåltid. Der blev udsolgt til de i alt fem middage på mindre end fem minutter. Råvarerne stammer blandt andet fra naboslottet Egeskovs egen urte- og klosterhave, samt fra bondegårde i en radius af 15-20 kilometer.

Simon Jul Jørgensen bærer tophue og shorts. Fra livet dingler et viskestykke. Han sidder ikke ned i mere end et par minutter, før han atter fortrækker til det udendørs køkken og sine to medkokke. Trioen går i gang med at tilberede alt det, som de kørte rundt og fandt klokken 06.30 i morges.

Jargonen er kæk, og der tales en del om de flyversjusser, der venter efter sidste servering.

Køkkenchefen arrangerer selv sin uforskammet appetitvækkende æggekage på nogle usædvanligt smørfede stykker rugbrød. Simon Jul Jørgensen henvender sig til sit køkkenpersonale med retoriske spørgsmål.

”Gider I ikke også fylde fadene op?”

”Ja tak,” svares der.

Derfra har dialogen det med at køre af sporet.

”Så siger jeg da også ja tak.”

”Ja tak, skal De ha’. De er så ung og frejdig.”

”Thank you, Sir.”

”*You is so welcome.*”

Og sådan fortsætter det, indtil de spisende gæster melder deres ankomst. Simon Jul Jørgensen samler sine folk – en broget blanding af professionelle og festivalfrivillige – til en sidste peptalk:

”Vi skal sørge for, at alt er så hyggeligt som overhovedet muligt,” siger han et sted inde fra den stående rundkreds. ”Og put lige noget ekstra vodka i den velkomstpunch.”

Folk omkring ham begynder at fnise.

”Og husk at fjerne det mad, der tabes på gulvet. Det er ikke fedt at brække sin albue, fordi man glider i en aubergine.”

Middagen slutter med, at Simon Jul Jørgensen gør sine gæster selskab. Da tiden udløber, og de må tilbage til festivalpladsen, kvitterer de med et stående bifald.

Med et citat fra Ice-T – en af gangstarap-heltene fra de start-90’ere, da Simon Jul Jørgensen både opdagede hiphoppen og madlavningen – så er han ikke ”*new ta this.*” Til trods for at 2018 var en tungsindig omgang, nåede han at levere mad til 38 forskellige selskaber. Alt fra intimmiddage for fire personer til firmajulefrokoster for 900.

Han har det ikke fra fremmede. I barndomshjemmet på Djursland bagte hans far selv familiens rugbrød, men det var moren, husholdningslærerinde,

den, som for alvor gjorde unge Simon varm på koge gryderne. Simon og hans søster skulle sådan set bidrage til madlavningen, og hun sendte ham dagligt ud i urtehaven efter smagsforstærkere. Det var også under hendes kyndige vejledning, at den nyslåede teenager udviklede sin hofret. Den består i al sin henrivende enkelthed af spaghetti med chili, knust hvidløg og revet citronskal. Nogle ingredienser, som var relativt sjældne for 30 år siden.

En dag falder vores snak på to af det indeværende århundredes mest markante kokke, René Redzepi og Christian Puglisi, som begge har fået deres forståelse for råvarer med hjemmefra.

”Det lyder jo meget genkendeligt. Jeg kender ikke nogen af dem ret godt, men de har sikkert heller ikke kunnet sidde stille som barn. Jeg var jo ikke ligefrem den nemmeste, vel? Men man må bare sige, at mine forældre har givet mig meget med. Blandt andet en ubetinget kærlighed.”

Til mad?

”Til mig og min søster og til mad. Madforståelsen har jeg fra dem, og her betyder det ikke noget, at vi ikke er deres biologisk, men er adopterede.”

Mens Simon Jul Jørgensen stadig gik i gymnaset i Roskilde, fik han og en kammerat ansættelse på Restaurant Tinggården i Asserbo, der den dag i dag drives af Jan Friis-Mikkelsen.

”Jeg ville jo gerne være kok og var fint tilfreds med at vaske tallerkener op. Så længe det foregik tæt på køkkenet.”

I weekenderne overnattede drengene i en campingvogn. En morgen stod de op til et dampende rådyr, som hang i kroge fra loftet. ”Har I prøvet at flække et stykke vildt?” ville køkkenchefen vide.

De knækkede dyret, pelsede det, fjernede indvoldene og skar det i halve til hængning. Simon Jul Jørgensen kunne tåle mosten, og herfra steg han hurtigt i graderne. Fik endda få lov til at bidrage til serveringerne. Som en ægte kok.

Hvorfor har du ikke åbnet dit eget spisested endnu?

”Det er jeg alt for doven til. Jeg har jo set, hvad det kræver,” udbryder han.

Det er selvfølgelig et finurligt nok svar – som så meget andet, der forlader Simon Jul Jørgensen. Men holder det? Næppe. Hvis nogen er hårdtarbejdende nok til at åbne og drive en restaurant, må det netop være ham. Det er derfor først, da tilføjelsen falder, at svaret giver mening:

”Jeg ved selvfølgelig også, at en restaurant ville ødelægge mig. At jeg ville knokle mig selv ihjel.”

Jeg har fulgt dig som musiker, tv-dommer og køkkenchef, og der er gået mindre end en uge. Hvorfor laver du så meget forskelligt, tror du?

”Fordi jeg er så pissenysgerrig. På alt muligt. Jeg går ud fra en af min fars deviser. Helt fra jeg var barn, sagde han: ’Prøv og hør her, du kan ikke påstå, at du ikke kan lide oliven, hvis ikke du har smagt oliven.’ Det forsøger jeg så at leve efter. Og tænk, at jeg sat mig i en position, hvor folk virkelig spørger efter mig i et bredt spektrum af aktiviteter.”

Det må være meget rart?

”Det giver mig en større tro på mig selv. Så har man ligesom udrettet et eller andet.”

SIMON JUL JØRGENSEN er hurtig på aftrækkeren. Det har han altid været. Først i folkeskolen i Grenå på Djursland og siden i Roskilde.

”Jeg har altid været klassens klovn. Ham, der får folk til at grine. 100 procent. Jeg kunne slet ikke lade være, fordi jeg tit kedede mig i timerne. Jeg syntes ret ofte, at det var for let at gå i skole. Og andre gange gjorde jeg mig måske til, fordi der var noget, som jeg alligevel ikke kunne finde ud af. Jeg vil sige det sådan, at det havde gavnet mig at være lige så historieinteresseret, som jeg rent faktisk er i dag.”

Hvorfor blev klovnen din rolle?

”Jeg passede måske ikke helt så godt ind, som jeg kunne ønske mig. Fx kunne jeg ikke spille fodbold med de andre, for jeg har absolut ingen fod-øje-koordination. Bolden ville blive liggende eller trille baglæns, hvis jeg prøvede at sparke til den. På et tidspunkt begyndte jeg til håndbold, fordi min mor havde spillet det. Vi havde en træner, der hed Jørgen, og jeg var sikkert ikke det nemmeste barn i en håndboldhal heller ... Men jeg kan huske, at han fik mig til at føle mig ked af det, hver gang jeg gik ind til træning. Og når vi havde spillet kamp, var det altid hans søn, der skulle føres frem.”

Du følte dig udenfor?

”Det kan man godt sige.”

Hvad fandt du så på af unoder?

"Mange. Til min tyskeksamen memorerede jeg Hitlers tale fra München (den fra 1933, red.) og holdt den med østrigsk accent. Helt uopfordret. Så spurgte min lærer eller censor, om jeg vidste, hvem der havde sagt alt det. Så svarede jeg 'ja', og det syntes de så ikke, var spor sjovt."

Lidt upassende, måske?

"Ja, men Hitler var i mange år et stort fokuspunkt i mit liv, fordi rigtigt meget ved ham er så absurd, at jeg blev nødt til at prøve at grine ad det."

JEG FÅR OP til flere eksempler på Simon Jul Jørgensens temperament. Det er ikke kun de *snappy comebacks*, der sidder på rygraden. Han kan også være hurtig ved den bryske havelåge. Og det får folk at føle. Af og til gør de. Som når han skælder ud på sine medtrafikanter. Eller da han lige får fortalt fotografen, hvad der ikke skal tages billeder af. På et tidspunkt forsøger en kassedame sig med en kluntet morsomhed, og Simon Jul Jørgensens reaktion er så uimponeret, at man kan se, hvordan hun krymper.

Personligt gør jeg mig også fortjent til en reprimande. Ingen går tilsyneladende ram forbi, og det stemmer jo i hvert fald fint overens med hans erklæret demokratiske sindelag.

Den korte lunte har altid fulgt ham. Selv husker han en aften omkring middagsbordet i Grenå. Forældrene overbragte deres to børn, ni-årige Simon og den to år yngre Sidsel, at de skulle flytte. Ikke kun et par kilometer, som de før havde prøvet, men hele vejen til Sjælland og byen Roskilde.

"Jeg blev rasende og flippede helt ud. Jeg var gammel nok til at fatte, at jeg skulle skilles fra Thomas, som var min bedste ven dengang. Og det gad jeg kraftedeme ikke være med til."

Simon Jul Jørgensen tøver lidt.

"Min mor blev ret ked af min reaktion," siger han så. "Og det var jo nok også en overreaktion. Men jeg har bare altid været meget udadreagerende. Især som barn og ung."

Det er sidst i september og slut med sommerfestivalerne. Suspekt-koncerterne er et overstået kapitel. Og det mærkes i lykkecentret.

"Jeg har vist lidt tourblues," konstaterer han. "Der har været rigtigt mange glade dage, og jeg har haft gang i nogle meget ekspressive ting. Nu går jeg en anden slags periode i møde. Jeg skal gemme mig lidt mere væk. Og så skal jeg sylte og henkoge alle de ting, der er plukket og høstet. Nussesæsonen nærmer sig, du ved."

Simon Jul Jørgensen kommer direkte fra en session hos sin psykolog. Han har frekventeret hende, siden et kæresteforhold gik i stykker i januar 2018. Da så hans nære drattede omkuld på stribe, blev der for alvor noget at tale om.

"Jeg ser det som en måde at bearbejde sorg på. Hvis du mister 11 mennesker, som du faktisk har et ret tæt forhold til ... så ... jeg kan huske, at min psykolog sagde, at det ville tage resten af mit liv, hvis vi skulle tale os igennem et tilfælde ad gangen. Så i stedet tager vi hele sorgperioden og arbejder ud fra den. Stille og roligt."

En modkørende bil krydser kortvarigt kørelinjen på H.C. Ørstedvej. Simon Jul Jørgensen hugger hårdt i hornet. Så finder han, tilsyneladende påvirket, tilbage i sin trygge talestrøm:

"Jeg kunne sikkert selv have regnet den ud, men hun gav mig en retning for, hvordan man kan bearbejde sorg i så stort et omfang. Og derfor tager jeg også en tur tilbage en gang om måneden – simpelthen for at mindes de her mennesker på den rigtige måde. For at få lagt dem det rigtige sted hen. Så behøver jeg ikke lægge mig i fosterstilling og blive helt træt. Jeg får et plaster på sjælen, og det er ret rart."

Jeg har selv lagt mine timer hos en psykolog. Er vi mænd blevet bedre til at opsøge hjælp?

"Det tror jeg. Og det, synes jeg bare, er godt. I min helt tætte vennekreds har vi altid snakket om vores følelser. Altså, vi ved jo godt, hvorfor vi sidder og græder tre-fire mand høj i en bil, mens vi lytter til Sebastian. Og når vi gør det, kan vi grine ad det og snakke om det."

Det lyder næsten som Suspekt-drengene?

"Det er ikke noget ukvalificeret bud. Suspekt-drengene er absolut i kontakt med deres følelser. Desværre ser jeg også mænd – ret ofte dem, som mine veninder får som kæresten – der ikke er i stand til det samme. Og så trækker jeg følehornene tilbage. Så er der intet behov for at blotte sig."

Da Simon Jul Jørgensen første gang frekventerede en psykolog, var han 15. Det var i forlængelse af de tiltagende vredesudbrud, som lagde en vis dæmper på den hjemlige hygge. Af samme grund deltog hele familien i de indledende sessioner.

"Jeg fik ikke det store ud af det dengang," fastslår han.

Hvorfor ikke?

"Fordi jeg ikke registrerede, hvad det var, der skulle åbnes for eller arbejdes med. Jeg gik nok mest og tænkte på heavy metal og bøger, og hvis der var nogen, som drillede, så måtte de jo blive drillet igen. Det var min tilgang til tingene."

Du røg i slåskampe, fordi du blev drillet?

"Det gjorde jeg af og til, og det fortsatte desværre også efter skoletiden. Og så fandt jeg ud af, at man kunne slå folk med sine ord i stedet. Og når jeg valgte den løsning, blev de så flove, at de ikke havde lyst til at drille mig mere ..."

Simon Jul Jørgensen tænker lidt. Bilstereoens mumlende taleradio kan for en gangs skyld fornemmes i førerkabinen. "Men i sidste ende," siger han, "i sidste ende var det stadig rart at vide, at man jo også bare kunne smadre sine plageånder."

Det lyder råt.

"Ja, og den tanke skal selvfølgelig ud af hovedet på én. Den skal der arbejdes på."

Og det blev der?

"Ja."

HAN PARKERER SIN kassevogn et ørkesløst sted i Nordvest. Overvejer, om han risikerer en bøde. Forladt industri og vindblæste tomter. Uvelkomment for mennesker, anlagt af mennesker. Vi er på vej til møde hos et produktionsselskab. Uden at afsløre for meget har Simon Jul Jørgensen pitchet et pænt usædvanligt rejsekoncept, og nu vil en af de høje herrer høre mere.

"Det handler nok også om, hvor meget jeg vil det tv-program. De vil lige teste mig på mit engagement."

Simon Jul Jørgensen har udforsket verdenshjørner i store mundfulde af sit voksenliv. De fleste kender fx hans tur til Nordkorea med Mads Brügger og Jacob Nossell – den, der blev til dokumentarserien 'Det Røde Kapel' fra 2006. Men allerede som nybagt student fra gymnasiet i Roskilde besøgte han regionen. Han opsøgte Sydkorea. Landet, som han blev født i den 1. juli 1977. Landet, som han fem måneder senere forlod – i en sygeplejerskes favn. Hun bragte ham hele vejen med fly til Danmark, hvor han efter et pitstop hos bedsteforældrene på Frederiksberg endte på Djursland.

"Jeg blev lagt inde foran kaminen i den lejlighed, der nu er min egen. I rummet ved siden af dagligstuen," siger han.

Du har altid rejst alene?

"Jeg har da både været på Kos og i Calella med mine venner, men på mange af mine større udflugter rejser jeg alene, fordi destinationerne ikke tiltaler min omgangskreds."

Hvorfor tiltaler de dig?

"Man må vel nødvendigvis rejse for at opleve noget andet end det, man får til hverdag. Så jeg rejser blandt andet for at møde nye mennesker."

Det lyder ikke specielt rekreativt?

"Jeg siger ikke, at man altid skal indkvartere sig hos en eller anden bjergstamme, men det er immervæk noget, som jeg selv har haft godt af. At opsøge isolationen."

Vi sætter os til rette i produktionsselskabets mødelokale. Først tager chefen ordet. Han vil rigtignok vide, hvor meget Simon Jul Jørgensen vil det her.

Den erfarne skærmtrøld sidder længe og lytter. Så rømmer han sig, og derfra er det mere eller mindre hans ræs.

"For mig er det vigtigste nok, at alle gør sig noget klokkeklart. At det kræver risikovillighed at lave det, som jeg gerne vil lave. Folk skal vide, hvad de går ind til."

Han nævner en kannibalø, som han gerne vil opsøge. Et sted, hvor ingen vesterlændinge skulle være sluppet levende fra.

Dernæst genopfrisker Simon Jul Jørgensen sin tur til Alaska i 1998. Han havde fået besked på at tage en flaske whisky med til sin vært, til inuitfangeren. Hytten lå hundredvis af kilometer fra den mindste skygge af civilisation. Han var også blevet indskærpet noget vigtigt med den flaske whisky: Den måtte først overbringes, når han selv skulle retur til Danmark.

En dag, da den 20-årige dansker kom hjem fra skoven og sine daglige fældebygningsstudier, var fangeren standervissen. Han havde fundet flasken i sin logerendes rygsæk. Og tømt den. Det var ikke noget godt match. Der blev smadret løs på hyttens inventar. For fulde gardiner.

Det blev vildere og vildere, og til sidst spånsede Simon Jul Jørgensen ud over snedriverne og gemte sig.

”Det skulle jeg ikke nyde noget af. Jeg har det generelt svært med fulde folk og skarpladte våben i samme lokale. Så jeg flygtede lige lidt væk fra det hele ... ud i sikkerhed hos ulvene ... haha!”

I mødelokalet synes troen på et ekstraordinært rejseprogram større end nogensinde. Da jeg igen har Simon Jul Jørgensen på tomandshånd, spørger jeg til det videre forløb med fangeren. Om ikke det stødte ham at blive behandlet så fjendtligt.

”Jeg har det mere sådan, at gæsten skal indrette sig efter sin vært. Det er dig, der er gæst, ikke omvendt. Den del har danskerne ikke ret godt styr på.”

Så dit rejseprogram skal have en opdragende effekt på de uopdragne danskere?

”Nej, det er at stramme den. Men jeg tror på, at hvis jeg viser nogen min oprigtige nysgerrighed og ikke kommer til at prøve at lave om på dem ... så er jeg velkommen, og så får de ikke lyst til at dræbe mig eller noget. Man må altid overveje, hvordan man viser respekt for det sted og de mennesker, som man op søger.”

Ændrede de måneder i Alaska noget for dig?

”Altså, jeg lærte jo at sætte fælder op. Ellers var dagene meget ens. Men da jeg så kom tilbage til København ... Ved at se, hvordan det oprindelige folk blev behandlet af nybyggerne i USA, fik jeg et helt nyt blik på vores eget forhold til Grønland og grønlænderne. Det er så sindssygt. Danskerne kender kun Grønland fra billeder af dronningen i nationaldragten. Og i virkeligheden er det historien om et folkefærd, der er blevet påtvungent vores værdier. Og er brudt sammen under det. Sådan opfører man sig ikke som gæst. Forstår du min pointe?”

Jeg kredser om den første tur tilbage til Sydkorea. Om den handlede om noget af det samme, som har fyldt i DR1-programmet ’Sporløs’ gennem årtier. Om koreanske adoptivbørn, der higede efter at knytte bånd til deres biologiske ophav.

”Jeg gjorde det på grund af min nysgerrighed. Ikke fordi jeg føler mig mere knyttet til nogle andre end mine danske forældre. Jeg elsker dem over alt på jorden og har arvet mange ting fra dem.”

Ud over evnerne i et køkken, hvad kunne det så være?

”Min mors temperament er meget lig mit. Og jeg har altid følt, at voksne mennesker har tænkt på os som en familie. Som da jeg fik konstateret sukkersyge, og min læge sagde: ’Har der været nogen historik i familien med sukkersyge?’ Jeg ved, at det var mine danske forældre, som han henviste til, men det giver jo ikke nogen mening.”

Den havde han ikke tænkt igennem?

”Det kan han ikke have gjort. Jeg ville heller ikke have kunnet svare på det andet. Når man blev adopteret i 70’erne, fik man ikke noget information med sig ud af Sydkorea. Der ville have været større chance for en brugbar stamtavle – med sygdomme og kvababbelser og hvad ved jeg – hvis det var en gravhund, man havde købt.”

ET PAR GANGE kommer vi til at diskutere penge. Ikke fordi Simon Jul Jørgensen ligefrem pusher emnet, men fordi jeg undres. Han bor billigt. Han tjener tydeligvis en del. Og så gør han en dyd ud af at have små armbevægelser. Selv omtaler han sig flere gange som nærig.

”Men vi skal slet ikke snakke om min økonomi. Det rager ikke folk, og det er et emne, der fylder for meget. Når man en sjælden gang har sagt noget om penge, så er det udelukkende det, som folk stiller spørgsmål om. Penge er gode at have, 100 procent, men alt, alt for meget drejer sig om dem.”

Kan vi så diskutere, hvorfor vi ikke skal hænge os i det emne?

”Det kan vi sagtens.”

Hvor kommer det nærige i dig fra?

”Fra min mor og far. Men de er ikke nærige som mig, de er bare snusfornuftige. Og det er heller ikke alt, jeg er nærig med. Jeg har fx prøvet at bruge noget, som man kunne få et ret stort hus for i Lyngby, på en bil, og det gør jeg aldrig igen. Men når det kommer til venner, er det en lidt anden snak. Jeg vil gerne bruge ufornuftigt meget på at leje verdens største transportable

vandland og så invitere drengene og min familie til en kæmpe skumfest. Altså. Den slags drastiske beslutninger har jeg ligesom skullet lære at styre, for tidligere i mit liv blev der måske nok fyret lidt for mange penge af på vandlande. Udelukkende for at se, hvad der skete, når man hældte 6.000 liter sulfo i det.”

Så?

”Så altså ... mine økonomiske rådgivere siger til mig, at jeg har så rigeligt. At jeg har råd til at slappe af. Og de mener det faktisk. Men jeg kan aldrig ikke arbejde, hvis jeg bliver tilbudt noget, som, jeg synes, lyder sjovt.”

Har du så altid været nærig med ting?

”Ikke med andet end penge. Jeg har jo ikke sparet på noget, og det var også derfor, at jeg gik ned med sukkersyge og dårlige nyrer i 2010.”

For meget alkohol?

”For meget af livet. Af alt.”

Han trækker luft ind.

”Helt bogstaveligt tjener jeg mere, end jeg bruger. Jeg får det samme udbetalt, som offentlige ansatte på løntrin to får udbetalt. Skolelærere. Det skal man kunne klare sig for.”

Det skal du kunne klare dig for?

”Og det gør jeg så.”

Dine venner i Suspekt bor heller ikke prangende eller skubber dyre slæder?

”Det har vi til fælles. Det betyder ikke så meget for os. Jeg har mange kolleger, som kører rundt i store biler, mens vi selv smører vores madpakker. Og det er det gode liv for mig. At jeg ikke skal bruge kræfter på at vise, at det går godt. Så skal jeg heller ikke bekymre mig over, hvad de tænker, når jeg ikke længere har råd til den mest blærede bil. Ingen af os har det her behov for, at hele verden skal tro, at vi er mangemillionærer.”

Men er det så et bedrag med omvendt fortegn? Spiller I fattigere, end I er?”

”Ingen af os er mangemillionærer.”

VI NÅR SLUTNINGEN af oktober. Simon Jul Jørgensen er tilbage på Djursland. Tæt på sine to første barndomshjem, tæt på den dengang sønderskudte

gård, som han har været med til at reparere på, ombygge og tilføje nye funktioner igennem de seneste fem år.

I små stød skyller lugten af gødning over de braklagte marker. Skyerne synes sprayet med en stram, horisontal *outline*, som holder sig til det nederste af himmelhvælvingen. Her er uendeligt højt til loftet, og et sted på vej deropad risler vinden i en sammenstimlet klynge ask. De slanke træer markerer det yderste af makkerparrets halvanden hektar land – udstyret med lade, værksted, undervisningskøkken, urtehave, planteskole, bålhus og barakker.

Tilværelsen som gårdejer tog form for mere end fem år siden, nærmere betegnet på en tur i hegnet i sommeren 2014. Efter fire år på vandvognen var Simon Jul Jørgensen begyndt at drikke igen. Ikke som i gamle dage, men ikke desto mindre. Han befandt sig til Folkemødet på Bornholm, og da månen tog til, og de andre fulderikker søgte mod Liberal Alliances fuldrigger i Allinge Havn, satte han sig på et skrånende klippestykke og faldt i snak med Frank Erichsen. I folkemunde er Frank Erichsen bedre kendt som ’Bonderøven’ fra DR2-serien af samme navn. Det gik op for de nye samtalepartnere – formentlig med nogle sekunders forsinkelse – at ’Bonderøven’s tv-gård lå lige rundt om hjørnet fra Simon Jul Jørgensens første barndomshjem. Og lidt efter stod det også nogenlunde klart, at ’Bonderøven’ havde investeret i en gård mere et stenkast væk. Købt på tvangsauktion for nærmest ingen penge.

”Pludselig stod solen op over 3770 Allinge, og så tømte jeg min bajer og sagde, at jeg fandeme skulle over og se på det projekt.”

I dag er de ligeværdige partnere, og i løbet af 2020 åbner de så småt op for kurserne. De henvender sig til alle, der vil blive bedre til at gå til hænde eller til at lave mad. Gården hedder Handar – oldnordisk for hænder – og skrives med gotiske bogstaver.

”Det er Franks navn. Han skal stå for at oplære folk i diverse former for håndværk. Og jeg viser dem så, hvordan man laver mad. Og så mødes vi i landbruget, for der hænger alting sammen. Så kan jeg stille nogle dumme spørgsmål om afgrøder. Kan vi prøve at plante den dér? Jeg arbejder jo enormt hårdt på at få Frank og hans familie til at spise mere chili fx, og det går rigtig godt.”

Er du så også blevet en dygtigere håndværker?

”Nej, dér kan jeg slet ikke være med. Min håndværksmæssige tæft består mest i at brække ting op. Jeg har en meget stor jernstang, som jeg er utroligt glad for, og så kan jeg forvolde ustyrlig skade med en tryklufthammer.”

Makkerparret skylder ikke en krone i Handar. Det er noget, som Simon Jul Jørgensen gerne siger højt.

”Ting har nemmere ved at gå galt, hvis der kommer penge imellem folk. Her er målet et andet, fordi det ikke er noget mål at lave penge eller skulle indhente et minus. Det giver en enorm frihedsfølelse i sig selv.”

Alle forbedringer står ejerne selv for – med betragtelig hjælp fra en yngre flok frivillige, der er stærkt optaget af ideen om at kunne komme et sted, hvor bæredygtighed dominerer alt fra tanke til handling.

”Det er fremtiden. Sådan nogle typer, der har en filosofi om, at tingene godt kan blive anderledes, hvis man har lyst til det.”

Er det en do it yourself-højskole, I har gang i?

”Nok mere en *be yourself*-højskole. Hvis man vil gøre alting selv, så kan man blive frygteligt ensrettet. Så er det jo kun dig selv, der tæller. Her handler det om at være en væredygtig højskole.”

Væredygtig med V?

”Ja, ikke bare bæredygtig. Det handler om at være sammen og dyrke et fællesskab. I sidste ende er vi alle individer, men derfor kan vi godt samtidig være bevidste om den mad, vi spiser, og de møbler, vi køber. Hvor det altså sammen kommer fra.”

Skal det skabe ringe i vandet?

”Det håber man altid, når man synes, man gør noget fornuftigt. Der er noget ved, at det er ’Bonderøven’ og Simon Jul, der har et sted sammen, ik’. Allerede dér er vi jo foran på point.”

Vi går en tur omkring. Besigtiger kostalden, hvor et par frivillige har indrettet båse til sovekamre. Åbner lugten til den udendørs brændeovn, som Simon Jul Jørgensen skal til at lave pizzaer i. Han lirker en bøjet smøg ud af sin sammenkrøllede cigaretpakke. Et vindstød ude fra Kattegat gør det svært at få flamme på lighteren.

”Mit misbrugsgen gør, at jeg kunne futte rundt her og ryge dagen lang,” siger Simon Jul Jørgensen, ud af det blå.

Du føler dig hjemme her?

”Ligesom jeg føler mig hjemme i København. Og i Klitmøller.”

Og?

”Og så ingen andre steder i verden. Den gør noget godt for min rastløshed. Den her bondegård og det her venskab med Frank ... Jeg er måske endelig ved at forstå den pædagogiske flokel om det sunde i at kede sig.”

Vi kommer til at tale fremtid. Simon Jul Jørgensen er ikke nogen værhare længere. Og måske er han så småt ved at blive indhentet af sin alder.

Du er stadig single?

”Det er jeg. Og det er lige akkurat, fordi jeg laver så mange ting. Og gerne vil så mange mange ting. Så tager egoisten og narcissisten over og siger: ’Det her skal jeg prøve, jeg får kun den her ene chance i livet.’ Og så har jeg ikke noget anker, vel? Og det ødelægger rigtig meget forholdsmæssigt.”

Det lyder kompliceret, at du går mere op i alt andet end kærligheden?

”Det er også en lad dovenskab af en slags. Det er sådan noget, jeg snakker meget med min psykolog om. Hvad fanden er det, jeg er så bange for?”

Og svaret er?

”At det er en frihedsindskrænkelse, som sådan nogle drengerøve som mig er bange for, fordi jeg har levet og lever det liv, jeg gør.”

Og?

”Og det er på alle måder topinfantilt og barnligt. For de kærester, jeg trods alt har haft, har jo været de bedste kærester i verden. Og jeg har været et rovhum. Ikke rovhum-rovhum på den måde, at jeg har tæsket dem og forladt dem på rasteplasser skrigende. Men jeg har ikke været nok til stede, fordi jeg ind i mit hoved stadig var 21. På en skala fra 1 til 20, hvor 20 er den dårligste kæreste, så ligger jeg nok og roder rundt på en 14-15 stykker.”

På vej hjem over Sjælland, mens det buldrende oktobermørke omslutter motorvejen, som var den en underjordisk flod, kommer jeg til at tænke over noget, som Simon Jul Jørgensen sagde, da de lyse nætter var på fremfærd. Tilbage i april. Han nævnte, at han havde taget hul på et nyt kapitel. På noget, der måske kun kunne begynde, da omverdenen, som han kendte den, gik i opløsning.

”Efter den første halvdel af livet skulle jeg lige stå af i 2018 og finde ud af, hvad fanden det var, jeg havde gjort rigtigt og forkert. Jeg lavede en *hel pros and cons*-liste. Det var en god måde at gøre status på. Det gik jo op for mig ... At jeg har haft de mest psykopatiske og sindssyge oplevelser, og dem er jeg enormt glad for, alle som én. Jeg fortryder fandeme ikke noget af det. Men nu er det en anden rejse.” ■